

Sygn. akt VU 6194/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 czerwca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSR del. Marzena Foltyn-Banaszczyk

Protokolant stażysta Iwona Jasińska

po rozpoznaniu w dniu 21 maja 2015 roku w Piotrkowie Trybunalskim na rozprawie

sprawy z wniosku H. R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o emeryturę

na skutek odwołania H. R.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 5 września 2014 r. sygn. (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje wnioskodawcy H. R. prawo do emerytury od dnia (...)

Sygn. akt VU 6194/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 5 września 2014 roku w sprawie (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. odmówił H. R. prawa do emerytury, podnosząc w uzasadnieniu decyzji, iż wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 roku posiada okresy składkowe i nieskładkowe w łącznym wymiarze 27 lat, 11 miesięcy i 24 dni, jednakże nie udowodnił 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Organ rentowy odmówił wnioskodawcy zaliczenia okresu od 17 maja 1976 roku do 14 lipca 1980 roku, od 8 września 1980 roku do 3 lipca 1990 roku, od 18 lipca 1990 roku do 30 listopada 1992 roku i od 1 grudnia 1992 roku do 31 grudnia 1998 roku, gdyż przedłożona dokumentacja nie potwierdza wykonywania pracy kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, a wskazane stanowiska pracy nie znajdują potwierdzenia w Rozporządzeniu Rady Ministrów.

W odwołaniu wniesionym od powyższej decyzji w dniu 15 września 2014 roku H. R. podał, iż w spornych okresach pracował jako kierowca samochodu ciężarowego o ciężarze znacznie powyżej 3,5 tony.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca H. R., urodzony w dniu (...), złożył w dniu 29 lipca 2014 roku wniosek o przyznanie emerytury. Wnioskodawca nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego

(dowód: wniosek o emeryturę k 1 – 4 akt emerytalnych)

Wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 roku legitymuje się okresem ubezpieczenia w wymiarze 27 lat, 11 miesięcy, 24 dni.

Organ rentowy nie zaliczył wnioskodawcy żadnego okresu zatrudnienia wnioskodawcy jako zatrudnienia w warunkach szczególnych, w tym nie zaliczył okresu zatrudnienia:

1. w Przedsiębiorstwie (...) w G. od dnia 17 maja 1976 roku do dnia 14 lipca 1980 roku na stanowisku kierowcy;
2. w (...) Przedsiębiorstwie (...)
 - od dnia 8 września 1980 roku do dnia 30 września 1982 roku na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego,
 - od dnia 1 października 1982 roku do dnia 30 listopada 1982 roku na stanowisku kierowcy,
 - od dnia 1 grudnia 1982 roku do dnia 31 grudnia 1983 roku na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego,
 - od dnia 1 stycznia 1984 roku do dnia 30 września 1984 roku na stanowisku kierowcy,
 - od dnia 1 października 1984 roku do dnia 6 października 1984 roku na stanowisku kierowcy – mechanika,
 - od dnia 7 października 1984 roku do dnia 31 sierpnia 1988 roku na stanowisku wydawcy paliw,
 - od dnia 1 września 1988 roku do dnia 31 grudnia 1988 roku na stanowisku wydawcy magazynowego,
 - od dnia 1 stycznia 1989 roku do dnia 28 lutego 1990 roku na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego,
 - od dnia 1 marca 1990 roku do dnia 3 lipca 1990 roku na stanowisku kierowcy – monterka wod.kan.;
3. w Przedsiębiorstwie (...) w B. w okresie od dnia 18 lipca 1990 roku do dnia 30 listopada 1992 roku na stanowisku kierowcy;
4. w (...) S.A. Oddział Instalacyjny w R. k/B. w okresie od dnia 1 grudnia 1992 roku do dnia 31 grudnia 1998 roku na stanowisku kierowca.

(dowód: decyzja k.70 akt emerytalnych; odpowiedź na odwołanie – k.3-4 akt).

H. R. w dniu 13 maja 1976 roku złożył podanie o zatrudnienie go w Przedsiębiorstwie (...) w G. na stanowisku kierowcy samochodowego kategorii C i E.

W okresie **od dnia 17 maja 1976 roku do dnia 14 lipca 1980 roku** został zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w G. na stanowisku kierowcy samochodowego na podstawie umowy o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy. (4 lata, 1 miesiąc i 27 dni)

Od 17 lipca 1976 roku pracował w B. na podstawie czasowego przeniesienia. Wnioskodawca pracował w Bazie Transportowej Przedsiębiorstwa.

W wystawionym w dniu 14 lipca 1980 roku świadectwie pracy wskazano, że w okresie zatrudnienia wnioskodawca zajmował stanowisko kierowcy.

(dowód: podanie k. 105; umowa o pracę k. 107; angaże k. 108-109; karty obiegowe k. 110, k. 106; przeniesienie k. 111; karty pracy k. 114-115; świadectwo pracy k. 9 -10 akt kapitałowych; legitymacja ubezpieczeniowa k. 63 akt kapitałowych)

Przedsiębiorstwo (...) w G. zajmowało się budową torów kolejowych, peronów kolejowych. W Przedsiębiorstwie pracowali pracownicy zatrudnieni bezpośrednio przy budowie nasypów, torów i peronów.

W Bazie (...) Przedsiębiorstwa zatrudnieni byli kierowcy. Baza dysponowała samymi samochodami ciężarowymi typu J., S. o ciężarze powyżej 3,5 tony. W Bazie nie było innych pojazdów. Pojazdy służyły do przewożenia materiałów budowlanych na budowę – w tym ziemi, piasku, kamieni. Każdy kierowca miał przypisany pojazd.

Wnioskodawca został zatrudniony jako kierowca kategorii C i E i został mu przydzielony (...) o ciężarze 10-12 ton. Przez 2-3 miesiące pracował na budowie w G.. Na budowę woził kamienie, ziemię i piasek.

Od lipca 1976 roku wnioskodawca został skierowany do pracy w R.. W R. Przedsiębiorstwo również budowało tory kolejowe. W Bazie (...) było wówczas około 20 S. 24 tonowych, były K.12 tonowe, (...) i 40 tonowe, stary. Każdy z pracowników miał przypisany pojazd. Wnioskodawca rano odwoził osinobusem pracowników na budowę, a następnie przesiadał się na samochód ciężarowy marki S. o ciężarze ponad 24 tony i woził materiały na budowę, w tym kamienie, ziemię, piasek, podkłady kolejowe. Podkłady kolejowe wnioskodawca przewoził samochodem ciężarowym marki T. o ciężarze powyżej 40 ton. Praca była na akord, na 12 godzinne zmiany. Wnioskodawca nie był kierowany do innych prac niż kierowca samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony. Jako kierowca takiego samochodu pracował w pełnym wymiarze czasu pracy codziennie. W przypadku, gdy jego samochód był w naprawie, przesiadał się na inny pojazd – był to również samochód ciężarowy o ciężarze powyżej 3,5 tony.

(dowód: zeznania C. S. protokół z dnia 11 lutego 2015 roku k. 63v-64 nagranie od minuty 00.04.15 do minuty 00.13.02 płyta CD k. 66; zeznania H. R. k. 116v)

W dniu 3 września 1980 roku wnioskodawca został zatrudniony w Zakładzie (...) w B. (potem w (...) Przedsiębiorstwie (...)) w charakterze kierowcy samochodu ciężarowego na podstawie umowy o pracę **od dnia 8 września 1980 roku** w pełnym wymiarze czasu pracy w dziale Baza (...).

Stawka wynagrodzenia została ustalona w oparciu o tabelę płac zasadniczych dla kierowców samochodów ciężarowych. W angażach i kartach pracy w okresie **od 8 września 1980 roku do 31 grudnia 1983 roku** wskazywano naprzemiennie stanowiska kierowca samochodu ciężarowego i kierowca. (3 lata, 3 miesiące, 22 dni)

Od stycznia 1984 roku do 3 października 1985 roku w angażach wskazano stanowisko wnioskodawcy kierowca – mechanik na wydziale W-3.

Od dnia 3 października 1985 roku do 30 sierpnia 1988 roku wnioskodawca był zatrudniony jako wydawca magazynu paliw i doszło do przekazania pracownika z wydziału W-3 do magazynu. Wnioskodawcy jako kierowcy powierzono obowiązki wydawcy paliw wraz z współodpowiedzialnością materialną.

W okresie od dnia **od dnia 1 września 1988 roku do dnia 31 grudnia 1988 roku na** wnioskodawca był zatrudniony na stanowisku wydawcy magazynowego. W tym okresie **od dnia 17 września 1988 roku do dnia 22 grudnia 1988 roku** wnioskodawca przebywał na budowie eksportowej Czechach zatrudniony jako monter c.o.

Od dnia 1 stycznia 1989 roku do 24 września 1989 roku wnioskodawca ponownie podjął pracę jako kierowca samochód ciężarowych. (o, 8 miesięcy, 24 dni)

W okresie **od dnia 25 września 1989 roku do dnia 4 lipca 1990 roku** wnioskodawca przebywał na budowie eksportowej w Bułgarii jako kierowca monter wod-kan.

W świadectwie pracy wystawionym w dniu 18 lipca 1990 roku jako stanowisko pracy wnioskodawcy pracodawca wskazał kierowca samochodu ciężarowego.

(dowód: umowa o pracę z dnia 3.09.1980 roku k. 16; karta obiegowa k. 17; angaż k. 18, k. 19, k. 20, k. 21, k. 22, k. 23, k. 24, k. 25; karta obiegowa z dnia 3.10.1985 roku k. 25; angaże k. 26, k. 27, angaż z dnia 4.11.1988 roku k. 28; umowa eksportowa z dnia 7.09.1988 roku k. 33-36; pismo k. 37; karta obiegowa z dnia 2.01.1989 roku k. 38; angaże k. 38, k. 29, k. 30; umowa eksportowa z dnia 23.09.1989 roku k. 39-42; rozwiązanie umowy eksportowej z dnia 3.07.1990

roku k. 43, k. 44; pismo k. 45; aneks k. 46, k. 47; angaże k. 49, k. 50, k. 51, k. karta obiegowa k. 48; świadectwo pracy k. 12; karty pracy k. 31-44 akt kapitałowych)

W okresie od dnia 18 lipca 1990 roku do dnia 30 listopada 1992 roku wnioskodawca pracował w Przedsiębiorstwie (...) w B. na stanowisku kierowcy na podstawie umowy o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy w trybie porozumienia między pracodawcami. (2 lata , 4 miesiące, 12 dni)

W angażach jako stanowisko wskazano – kierowca.

W wydanym wnioskodawcy świadectwie pracy z okres zatrudnienia w Przedsiębiorstwie jako stanowisko pracy pracodawca wskazał kierowca.

W kartach pracy wskazano – kierowca samochodów ciężarowych. Wnioskodawca otrzymywał do wynagrodzenia dodatek za prowadzenie przyczepy.

(dowód: podanie z dnia 19.07.1990 roku – akta osobowe; karta obiegowa z dnia 18.07.1990 roku– akta osobowe; pismo z dnia 18.07.1990 roku – akta osobowe; umowa o pracę z dnia 18.07.1990 roku; angaże – akta osobowe; świadectwo pracy – akta osobowe; karty płacy– akta osobowe)

W okresie **od dnia 1 grudnia 1992 roku do dnia 31 grudnia 1998 roku** wnioskodawca był zatrudniony w w (...) S.A., przekazany od dnia 1 stycznia 1993 roku do Oddziału Instalacyjnego w R. k/B. na stanowisku kierowca, na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony w pełnym wymiarze czasu pracy. (6 lat, 1 miesiąc)

W angażach jako stanowisko wnioskodawcy wskazano – kierowca. W Oddziale Instalacyjnym wnioskodawca pracował w (...).

W świadectwie pracy jako stanowisko pracy wnioskodawcy wskazano kierowca.

(dowód: pismo z 30.12.1992 roku -- akta osobowe; pismo z dnia 20.01.1993 roku – akta osobowe; rozwiązanie umowy z dniem 30.11.1992 roku– akta osobowe; umowa o pracę z dnia 30.11.1992 roku – akta osobowe; angaże – akta osobowe; świadectwo pracy – akta osobowe)

Wnioskodawca w okresie zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie (...) w okresie od dnia 8 września 1980 roku do dnia 31 grudnia 1983 roku, od dnia 1 stycznia 1989 roku do dnia 24 września 1989 roku, następnie w Przedsiębiorstwie (...) w B. w okresie od dnia 18 lipca 1990 roku do dnia 30 listopada 1992 roku na stanowisku kierowcy oraz w (...) S.A. i Oddziale Instalacyjnym w R. k/B. od dnia 1 grudnia 1992 roku do dnia 31 grudnia 1998 roku będąc zatrudnionym jako kierowca, kierowca samochodów ciężarowych kierował pojazdami ciężarowymi powyżej 3,5 tony.

Przedsiębiorstwa zajmowały się budową Elektrowni (...). Wnioskodawca pracował w bazie transportowej i sprzętu. W bazie transportowej pracowały samochody ciężarowe typu s. skrzyniowy (powyżej 6 ton), dłużnica (16 ton), K. L., z przyczepami, J., wywrotki. Jako kierowca samochodów ciężarowych wnioskodawca zajmował się zaopatrzeniem budowy w materiały budowlane, narzędzia, koparki, sprzęt ciężki, konstrukcje, paliwo, oleje. Kierował wówczas samochodami ciężarowymi powyżej 3,5 tony.

W początkowym okresie zatrudnienia wnioskodawca został przypisany do samochodu typu J. z przyczepą. Woził wówczas materiały budowlane – stal, cement, gdyż był to początek budowy Elektrowni. Urządzenia i sprzęt wielkogabarytowy przewoził T..

Jako kierowca nigdy nie był kierowany na mniejsze samochody, o ciężarze poniżej 3,5 tony. Nie pracował również jako mechanik w warsztacie, mimo że miał w okresie od 1 stycznia 1984 roku do 3 października 1985 roku w angażach wpisane stanowisko kierowca – mechanik.

Z uwagi na fakt, że wnioskodawca w okresie od 3 października 1985 roku do 31 grudnia 1988 roku przewoził oleje i paliwa otrzymał angaż jako dystrybutor paliw, odpowiadał materialnie za rozliczenie się z paliwa i oleju.

Pracował wówczas w (...), gdyż jego samochód był w remoncie. Wnioskodawca kierował wówczas cysterną z paliwem. Cysterna miała pojemność 5,4 tysięcy litrów. Jechał nią na teren budowy i tankował w terenie inne pojazdy. Ponadto wnioskodawca starem o pojemności 24 tysięcy litrów zaopatrywał bazę (...) w paliwo. W angażach wskazano wówczas, iż został skierowany do pracy w magazynie jako wydawca paliw.

W 1990 roku wnioskodawcy przypisano pojazd L. powyżej 12 ton plus przyczepa.

W P. wnioskodawca pracował wyłącznie jako kierowca samochodów ciężarowych. Mimo wskazania miejsca pracy dyspozytornia wnioskodawca nie pracował jako dyspozytor, tylko jako kierowca samochodów ciężarowych powyżej 3,5 ton. Rano wnioskodawca rozwoził pracowników do pracy A.– na miejsc powyżej 40 i ciężarze powyżej 3,5 ton. Początkowo wnioskodawca w P. na delegacji na budowę Elektrowni (...) jeździł K. a następnie po powrocie z O. otrzymał R. do przewozu maszyn i urządzeń wielkogabarytowych (np. prefabrykatów wentylacyjnych).

(dowód: zeznania Z. O. protokół z dnia 11 lutego 2015 roku k. 64-64v nagranie od minuty 00.13.02.do minuty 00.23.38 płyta CD k. 66; zeznania M. W. protokół z dnia 11 lutego 2015 roku k. 64v nagranie od minuty 00.23.38.do minuty 00.30.42 płyta CD k. 66; zeznania H. R. k. 117- 117v)

Sąd Okręgowy dokonał oceny dowodów i zważył co następuje:

Odwwołanie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2009r. Nr 153, poz. 1227) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. w dniu 1 stycznia 1999 r.) osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet i 65 lat – dla mężczyzn oraz
- 2)okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa (ust. 2).

W świetle powyższych regulacji żądanie wnioskodawcy należało zatem rozpoznać w aspekcie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8 poz. 43 z późn. zm.), zwanego dalej rozporządzeniem.

Z treści § 4 tego rozporządzenia wynika, iż pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w Wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

1. osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
2. ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Ten „wymagany okres zatrudnienia” to okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia (§ 3 rozporządzenia), natomiast pracą w warunkach szczególnych jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tegoż aktu (§ 1 i § 2 rozporządzenia).

W przedmiotowej sprawie kwestią sporną między stronami było to, czy wnioskodawca posiada wymagany 15-letni okres zatrudnienia w szczególnych warunkach. Spełnienie pozostałych przesłanek nie było przedmiotem sporu, a

jednocześnie nie budzi żadnych wątpliwości – wnioskodawca ma wymagany okres zatrudnienia, to jest 25 lat, ukończył 60 lat i nie jest członkiem OFE.

Za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia.

Prawidłowe rozumienie pojęcia pracy w szczególnych warunkach nie jest możliwe bez wnikliwej analizy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Z zestawienia § 1 i 2 tegoż rozporządzenia wynika, że pracą w szczególnych warunkach jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tego aktu. Warunek wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy jest spełniony tylko wówczas, gdy pracownik w ramach obowiązującego go pełnego wymiaru czasu pracy na określonym stanowisku pracy nie wykonuje czynności pracowniczych nie związanych z tym stanowiskiem pracy, ale stale, tj. ciągle wykonuje prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 15 listopada 2000 roku, II UKN 39/00, OSNAP 2002/11/272).

Odnosnie oceny dowodów zgromadzonych w postępowaniu zważyć należy, iż okresy pracy w warunkach szczególnych, stosownie do § 2 ust. 2 rozporządzenia, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia lub w świadectwie pracy.

Należy jednak wskazać, że z cytowanego wyżej § 2 rozporządzenia nie wynika, aby stwierdzenie zakładu pracy w przedmiocie wykonywania przez pracownika pracy w warunkach szczególnych miało charakter wiążący i nie podlegało kontroli organów przyznających świadczenia uzależnione od wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Brak zatem takiego świadectwa lub jego zakwestionowanie przez organ rentowy, nie wyklucza dokonania ustalenia zatrudnienia w warunkach szczególnych innymi środkami dowodowymi w toku postępowania sądowego.

Podnoszona zatem przez organ rentowy okoliczność nie dysponowania przez skarżącego świadectwem pracy w szczególnych warunkach, nie przesądza jeszcze, że wnioskodawca takiej pracy nie wykonywał.

Stanowisko takie wielokrotnie zajmował również Sąd Najwyższy, który między innymi w wyroku z dnia 2 lutego 1996 roku, II URN 3/95, OSNAP 1996/16/239 stwierdził, że w postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokości mogą być udowodnione wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego. Ograniczenia dowodowe zawarte w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. Nr 10, poz. 49 ze zm.) dotyczą wyłącznie postępowania przed tymi organami.

Sam fakt zatrudnienia wnioskodawcy we wskazanym zakładzie pracy był niesporny między stronami w świetle dokumentów znajdujących się w jego aktach ubezpieczeniowych. Spornym pozostawał charakter pracy wykonywanej przez wnioskodawcę, tj. czy była to praca wykonywana w szczególnych warunkach, czy też nie. Stało się tak dlatego, że z dokumentów w postaci świadectwa pracy oraz angaży, kart wynagrodzenia oraz innych dokumentów zgromadzonych w toku postępowania, potwierdzających zatrudnienie wnioskodawcy w spornym okresie, wynika jedynie, że wnioskodawca był zatrudniony na stanowisku kierowcy, kierowcy samochodu ciężarowego, a w innych okresach jako kierowca mechanik, wydawca paliw, wydawca magazynowy, a na budowach eksportowych monter c.o. czy kierowca monter wod-kan.

Odnosząc się do okresów wskazywanych w dokumentach jako zatrudnienie na stanowisku kierowcy należy podnieść, iż okoliczność nieprecyzyjnego określenia stanowiska pracy wnioskodawcy w w/w dokumentach polegającego na

niewskazaniu kierowcą jakich pojazdów był wnioskodawca, nie oznacza – jak chce organ rentowy – że wnioskodawca nie był kierowcą samochodów ciężarowych o ciężarze całkowity ponad 3,5 tony.

Dokonując ustaleń w zakresie rodzaju prac wykonywanych przez wnioskodawcę w okresie zatrudnienia w **Przedsiębiorstwie (...) w G. jako kierowcy w okresie od dnia 17 maja 1976 roku do dnia 14 lipca 1980 roku** Sąd oparł się na zeznaniach świadka C. S., który w całym spornym okresie pracował razem z wnioskodawcą w Przedsiębiorstwie, a zatem dysponował bezpośrednią i szczegółową wiedzą co do codziennych obowiązków pracowniczych skarżącego. Świadek pracował jako mechanik, ale również jako kierowca i potwierdził, że wnioskodawca we wskazanym wyżej spornym okresie pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wyłącznie jako kierowca samochodów ciężarowych o ładowności ponad 3,5 tony. Samochodami tymi wnioskodawca przewoził na budowę prowadzoną przez Przedsiębiorstwo materiały budowlane, ziemię, piasek, podkłady kolejowe. Było to logiczne skoro wnioskodawca pracował w bazie transportowej, w której pracowały wyłącznie pojazdy o ciężarze ponad 3,5 tony oraz skoro przedsiębiorstwo zajmowało się budową nasypów, torów i peronów kolejowych. W przedsiębiorstwie pracowali zatem pracownicy budowlani, którzy w terenie budowali tory i perony oraz kierowcy, którzy dowozili zaopatrzenie, części, narzędzia, konstrukcje, materiały budowlane na budowę. Ponadto wnioskodawca przewoził osinobusem lub autobusem (pojazdami powyżej 20 miejsc siedzących) pracowników na budowę.

Co więcej, świadek oraz wnioskodawca zgodnie zeznali, iż w przedsiębiorstwie nie było innych pojazdów niż pojazdy o ładowności powyżej 3,5 tony. Logicznym zatem było, iż z tego względu w świadectwach pracy nie było potrzeby wyszczególniania stanowisk innych kierowców i wskazywania jakimi pojazdami kierowali pracownicy.

Zeznania świadka i wnioskodawcy były wiarygodne, gdyż były spójne i logiczne. W sposób jasny i pełny świadek i wnioskodawca opisali zatem dzień pracy wnioskodawcy jako kierowcy, który rano zawoził pracowników na plac budowy, a następnie wracał do bazy Przedsiębiorstwa gdzie przesiadał się na samochody ciężarowe i woził potrzebne materiały budowlane na budowę. Zeznania te były przy tym skorelowane z dokumentami zgromadzonymi w sprawie, w tym znajdującymi się w aktach osobowych. Z angaży, umowy o pracę, podania wnioskodawcy, z kart wynagrodzeń wynikało jednoznacznie, że wnioskodawca był zatrudniony jako kierowca. Z podania o pracę wynikało, iż wnioskodawca był zatrudniony jako kierowca kategorii C i E. W Przedsiębiorstwie nie było przy tym możliwości, aby wnioskodawca był kierowcą np. pojazdu osobowego czy o mniejszej ładowności, gdyż takie pojazdy nie były używane na potrzeby robót budowlanych. Wszystkie maszyny, które obsługiwał wnioskodawca w spornym okresie, służące do np. przewozu piasku, kamieni, urządzeń i konstrukcji mieszczą się w definicji samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony. Nieprecyzyjne określenie stanowiska pracy polegające na niewskazaniu kierowcą jakich pojazdów był skarżący w świadectwie pracy czy innych dokumentach, nie uniemożliwia ustalenia tej okoliczności na podstawie zeznań świadka i wnioskodawcy. A ci zeznali, że wnioskodawca był kierowcą autobusu o liczbie miejsc powyżej 15 oraz kierowcą samochodów ciężarowych powyżej 3,5 tony.

Organ rentowy w toku postępowania nie przedstawił jednocześnie jakiegokolwiek dowodu podważającego dowody zgłoszone przez wnioskodawcę i nie zakwestionował skutecznie wskazanych w dowodach okoliczności faktycznych.

W świetle przeprowadzonego postępowania dowodowego nie budzi zatem żadnych wątpliwości, że wnioskodawca w okresie **od dnia 17 maja 1976 roku do dnia 14 lipca 1980 roku** stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracował jako kierowca samochodu ciężarowego o ładowności powyżej 3,5 tony oraz jako kierowca autobusu o liczbie miejsc powyżej 15 osób (4 lata, 1 miesiąc, 27 dni)

Prace na stanowisku kierowcy samochodów ciężarowych o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony oraz kierowcy autobusu o liczbie miejsc powyżej 15 osób są pracami zaliczonymi przez ustawodawcę do prac w szczególnych warunkach zgodnie z wykazem A, działem VIII pkt 2 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku.

Również w okresach zatrudnienia **w (...) Przedsiębiorstwie (...) w okresie od dnia 8 września 1980 roku do dnia 31 grudnia 1983 roku, od dnia 1 stycznia 1989 roku do dnia 24 września 1989 roku, następnie w Przedsiębiorstwie (...) w B. w okresie od dnia 18 lipca 1990 roku do dnia 30 listopada 1992 roku**

na stanowisku kierowcy oraz w (...) S.A. i Oddziale Instalacyjnym w R. k/B. od dnia 1 grudnia 1992 roku do dnia 31 grudnia 1998 roku będąc zatrudnionym jako kierowca, kierowca samochodów ciężarowych kierował pojazdami ciężarowymi powyżej 3,5 tony.

Sąd w tym zakresie oparł się na zeznaniach świadków Z. O. i M. W., którzy w całym spornym okresie pracowali razem z wnioskodawcą w Przedsiębiorstwie, a zatem dysponowali bezpośrednią i szczegółową wiedzą co do codziennych obowiązków pracowniczych skarżącego. Świadek O. pracował jako dyspozytor główny, a zatem codziennie spotykał w pracy wnioskodawcę, kierując go na poszczególne budowy jako kierowcę, zaś świadek W. pracował również jako kierowca, a później jako kierownik magazynu. Świadczyli zatem, że wnioskodawca we wskazanych wyżej spornych okresach pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wyłącznie jako kierowca samochodów ciężarowych o ładowności ponad 3,5 tony. Samochodami tymi wnioskodawca przewoził na prowadzone przez Przedsiębiorstwa (...), czy potem Elektrowni (...), potrzebne materiały budowlane, sprzęt, koparki, urządzenia wielkogabarytowe, narzędzia. Było to logiczne skoro wnioskodawca pracował w Przedsiębiorstwach, w których przedmiotem działalności była budowa Elektrowni. Wnioskodawca zaś pracował w bazie transportowej, w której pracowały wyłącznie pojazdy o ciężarze ponad 3,5 tony. W tym okresie wnioskodawca pracował zatem wyłącznie jako kierowca samochodów ciężarowych o ciężarze powyżej 3,5 tony typu J., T. do przewozu urządzeń wielkogabarytowych, następnie s. skrzyniowy, L., K. R. ciężarowy do przewozu maszyn budowlanych. Okoliczności te wynikają nie tylko ze spójnych i logicznych zeznań świadków oraz wnioskodawcy, którzy w sposób szczegółowy i dokładny opisali charakter pracy i zakres wykonywanych przez wnioskodawcę jako kierowcę czynności, ale znalazły potwierdzenie w dokumentach z akt osobowych wnioskodawcy z poszczególnych przedsiębiorstw i kart płacy. W angażach, kartach obiegowych, kartach płac wskazano bowiem jako stanowisko pracy nie tylko kierowca, ale kierowca samochodów ciężarowych. Ponadto w okresie zatrudnienia 1990 -1992 w kartach płac wskazano, iż wnioskodawca otrzymywał dodatek za prowadzenie przyczepy.

Wnioskodawca nie był w tym czasie kierowany do innych prac.

Okresowo wnioskodawca przewoził osinobusem lub autobusem (pojazdami powyżej 40 miejsc siedzących) pracowników na budowę.

Co więcej, świadkowie oraz wnioskodawca zgodnie zeznali, iż w przedsiębiorstwach w bazie transportowej i sprzętu nie było innych pojazdów niż pojazdy o ładowności powyżej 3,5 tony. Logicznym zatem było, iż z tego względu w świadectwach pracy nie było potrzeby wyszczególniania stanowisk innych kierowców i wskazywania jakimi pojazdami kierowali pracownicy.

Zeznania świadków i wnioskodawcy były wiarygodne, gdyż były spójne i logiczne. W sposób jasny i pełny świadek i wnioskodawca opisali zatem dzień pracy wnioskodawcy jako kierowcy, pracował jako kierowca samochodów ciężarowych i woził potrzebne materiały budowlane, sprzęt i urządzenia na budowę. Zeznania te były przy tym skorelowane z dokumentami zgromadzonymi w sprawie, w tym znajdującymi się w aktach osobowych. Nieprecyzyjne określenie stanowiska pracy polegające na niewskazaniu kierowcą jakich pojazdów był skarżący w świadectwie pracy czy innych dokumentach, nie uniemożliwia ustalenia tej okoliczności na podstawie zeznań świadków i wnioskodawcy. A ci zeznali, że wnioskodawca był kierowcą autobusu o liczbie miejsc powyżej 15 oraz kierowcą samochodów ciężarowych powyżej 3,5 tony.

Organ rentowy w toku postępowania nie przedstawił jednocześnie jakiegokolwiek dowodu podważającego dowody zgłoszone przez wnioskodawcę i nie zakwestionował skutecznie wskazanych w dowodach okoliczności faktycznych.

W świetle przeprowadzonego postępowania dowodowego nie budzi zatem żadnych wątpliwości, że wnioskodawca ww. okresach **od dnia 8 września 1980 roku do dnia 31 grudnia 1983 roku, od dnia 1 stycznia 1989 roku do dnia 24 września 1989 roku, od dnia 18 lipca 1990 roku do dnia 30 listopada 1992 roku, od dnia 1 grudnia 1992 roku do dnia 31 grudnia 1998 roku** stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracował

jako kierowca samochodu ciężarowego o ładowności powyżej 3,5 tony oraz jako kierowca autobusu o liczbie miejsc powyżej 15 osób (łącznie 12 lat, 5 miesięcy i 29 dni)

Prace na stanowisku kierowcy samochodów ciężarowych o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony oraz kierowcy autobusu o liczbie miejsc powyżej 15 osób są pracami zaliczonymi przez ustawodawcę do prac w szczególnych warunkach zgodnie z wykazem A, działem VIII pkt 2 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku.

Już ww. okresy zatrudnienia wnioskodawcy wystarczą do uznania, iż został spełniony warunek zatrudnienia w warunkach szczególnych w okresie przekraczającym 15 lat, łącznie bowiem ww. okresy pracy w takich warunkach wynoszą 4 lata, 1 miesiąc, 27 dni + 12 lat, 5 miesięcy, 29 dni = **16 lat, 7 miesięcy, 26 dni**.

Należało jednakże uznać, że również pozostały okres zatrudnienia wnioskodawcy polegał na pracy w warunkach szczególnych jako kierowcy samochodów ciężarowych. Nawet bowiem w przypadku zatrudnienia wnioskodawcy jako wydawcy paliw, wydawcy magazynowego w okresie **od 3 października 1985 roku do dnia 31 grudnia 1988 roku** praca wnioskodawcy była pracą w warunkach szczególnych polegała bowiem na kierowaniu cysternami o ciężarze powyżej 3,5 tony z zaopatrzeniem w paliwo do bazy (...) oraz z (...) na teren budowy w celu zatankowania pojazdów na budowie w paliwo i oleje. Zmiana angażu wynikała wyłącznie z konieczności nałożenia na wnioskodawcę odpowiedzialności materialnej za paliwo. Powyższe jednoznacznie wynikało z zeznań ww. świadków oraz wnioskodawcy. Zwłaszcza M. W. pracujący jako kierownik magazynu zaprzeczył, aby wnioskodawca pracował w magazynie. Zeznał natomiast i wyjaśnił, iż z uwagi na przydział wnioskodawcy do rozwożenia cysterną paliwa i dystrybucję oleju i paliwa wnioskodawca mógł być stanowiskowo przydzielony do magazynu. Nie pracował jednakże jako pracownik magazynowy, lecz kierowca cysterny i dystrybutor paliwa.

Stanowiska te zostały wymienione w z wykazie A, dział VIII pkt 2 oraz dział IV poz. 19 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku.

Podobnie w przypadku, gdy wnioskodawca był zatrudniony jako kierowca (angaż i umowa z 1992 roku), a wskazano jako miejsce pracy dyspozytornię. Z. O. był bowiem zatrudniony jako dyspozytor główny w dyspozytorni i zaprzeczył, by wnioskodawca pracował jako dyspozytor, gdyż pracował jako kierowca. Wnioskodawca również w sposób logiczny wyjaśnił dlaczego wskazano takie miejsce zatrudnienia po jego powrocie z budowy eksportowej i że wynikało to z braku wolnego miejsca w innej jednostce zakładu.

Również okres **od dnia 1 października 1984 roku do dnia 2 października 1985 roku** był okresem zatrudnienia w warunkach szczególnych, gdyż wnioskodawca mimo angażu kierowca mechanik nie pracował w warsztacie jako mechanik, a jedynie mogło się zdarzyć sporadycznie, że był kierowany do naprawy pojazdu.

Powyższe należało jedynie zaznaczyć marginalnie, skoro wnioskodawca w okresach wskazanych jako kierowca, kierowca samochodów ciężarowych pracował w pełnym wymiarze czasu i stale w warunkach szczególnych ponad 15 lat.

Biorąc zatem pod uwagę, iż wnioskodawca spełnił wszystkie wymagane przepisami rozporządzenia warunki do uzyskania prawa do wcześniejszej emerytury, to jest ukończył 60 lat, jego łączny okres zatrudnienia składkowy i nieskładkowy wyniósł ponad 25 lat, ma ponad 15 letni staż pracy w szczególnych warunkach, należy uznać, że wydana przez organ rentowy decyzja jest nieprawidłowa, a żądanie wnioskodawcy zasługuje na uwzględnienie.

Z uwagi na to, że ostatnim warunkiem, od którego zależało prawo do emerytury było spełnienie warunku wieku, Sąd przyznał skarżącemu emeryturę od dnia ukończenia 60 lat życia tj. od dnia (...)roku.

Z tych też względów, Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w wyroku.